

ĮŽANGA

TAI NĖRA SAVIUGDOS KNYGA. NIEKAM NEREIKIA DAR VIENO pamokslo apie dešimt žingsnių, septynis etapus arba šešiolika valandų per savaitę, kurie išgelbėtų jus, įstrigusius savo sumautame gyvenime. Užsukite į artimiausią knygyną arba panaršykite „Amazon“ svetainėje ir pateksite į saviugdos akių dūmimo labirintą. Turbūt malonu šią produkciją vartoti, nes parduodama ji tikrai gerai.

Gaila, kad didžioji jos dalis neveikia. Arba veikia ribotai. Arba laikinai. Galbūt kartais pastebėsite tam tikrą pažangą, bet jei esate sugniuždytas, koks buvau aš, arba įstrigęs, vis atsimušantis į sieną, o tikrasis jūsų potencialas tuo metu eina šuniui ant uodegos, vien knygos jūsų neišgydys ir neišgelbės.

„Saviugda“ – tai įmantri sąvoka, reiškianti savęs tobulinimą, ir nors visada turėtume stengtis tapti geresni, vien tobulėjimo dažnai nepakanka. Gyvenime būna akimirkų, kai taip nutolstame nuo savęs, kad turime nerti į savo vidų ir atkurti nutrūkusias gijas savo širdyje, prote ir sieloje. Nes tai vienintelis būdas iš naujo atrasti ir vėl įžiebtį tikėjimą – tą liepsnelę tamsoje, galinčią paskatinti mus augti.

Tikėjimas yra atkakli, galinga, pirmapradė jėga. Šeštame XX a. dešimtmetyje mokslininkas daktaras Curtas Richteris tai įrodė surinkęs dešimtis žiurkių ir įmetęs jas į 76 cm gylio stiklinius cilindrus, pripildytus vandens. Pirmoji žiurkė trumpą laiką plaukiojo paviršiuje, tada nugrimzdo į dugną ieškodama išėjimo angos. Ji nugaišo per dvi minutes. Keletas kitų elgėsi taip pat. Kai kurios išsilaikė net penkiolika minučių, bet visos galiausiai pasidavė. Richteris buvo nustebęs: žiurkės yra labai geros plaukikės, tačiau jo laboratorijoje jos nuskendo beveik nespriešindamos. Taigi jis šiek tiek pakeitė bandymo eigą.

Įdėjęs kitas žiurkes į stiklinius cilindrus Richteris stebėjo jas, ir prieš pat joms pasiduodant jis ir jo asistentai išgriebė žiurkes, nušluostė ir laikė tol, kol jų širdies darbas ir kvėpavimas atsistatė. Pakankamai ilgai, kad jos suvoktų, jog buvo išgelbėtos. Jie tai pakartojo keletą kartų, tada Richteris vėl įdėjo išgelbėtas žiurkes į tuos baisius cilindrus norėdamas pamatyti, kiek laiko jos išsilaikys savarankiškai. Šį kartą žiurkės nepasidavė. Jos plaukė iš visų jėgų... vidutiniškai šešiasdešimt valandų be maisto ir poilsio. Viena plaukė aštuoniasdešimt vieną valandą.

Savo ataskaitoje Richteris iškėlė hipotezę, kad pirmoji tiriamųjų grupė pasidavė, nes neteko vilties, o antroji grupė taip ilgai išsilaikė todėl, kad žinojo, jog vis dėlto kas nors gali išgelbėti jų apgailėtiną gyvybę. Šiandien vyrauja nuomonė, kad Richterio veiksmai tarsi įjungė mygtuką žiurkių smegenyse, todėl tapo akivaizdu, kokia galinga yra viltis.

Man labai patinka šis eksperimentas, ir vis dėlto viltis nebuvo vienintelis dalykas, kuris įkvėpė tas žiurkes. Kiek iš tikrųjų trunka viltis? Iš pradžių ji galbūt šiek tiek padeda, bet nė vienas gyvūnas neplauks šešiasdešimt valandų kovodamas už savo gyvybę, be maisto, kliaudamasis vien tik viltimi. Turėjo būti kažkas daug stipriau, kas skatino toliau kvėpuoti, plaukti ir kovoti.

Alpinistai, kopiantys į aukščiausias viršūnes ir stačiausius šlaitus, būna prisirišę virvėmis, pritvirtintomis inkarais prie

ledo arba uolos, kad paslydę nenukristų ir neužsimuštų. Jie gali kristi tris keturis metrus, tada atsitiesti, nusibraukti dulkes ir bandyti dar kartą. Gyvenimas yra kalnas, į kurį mes kopiname, bet viltis nėra tvirtinimo inkaras. Ji pernelyg minkšta, pūkuota ir trumpalaikė. Viltis neturi jokio pagrindo. Tai nėra raumenys, kuriuos galima treniruoti, ir ji nėra giliai įsišaknijusi. Tai emocija, kuri ateina ir praeina.

Richteris pažadino žiurkėms tai, kas buvo beveik nesunaikinama. Jis galbūt ir nepastebėjo, kaip jos prisitaikė prie šio mirtino išbandymo, bet jos tikrai turėjo sugalvoti efektyvų būdą taupyti energiją. Kas minutę žiurkės tapo vis atsparesnės, kol galiausiai ėmė tikėti, kad išgyvens. Bėgant valandoms jų pasitikėjimas ne tik neišblėso, bet netgi sustiprėjo. Jos nesitikėjo būti išgelbėtos. Jos tiesiog atsisakė mirti! Mano nuomone, būtent tikėjimas pavertė paprastas laboratorines žiurkes jūrų žinduoliais.

Tikėjimas turi du lygmenis. Yra paviršinis lygmuo, kurį taip mėgsta akcentuoti mūsų treneriai, mokytojai, terapeutai ir tėvai. „Tikėk savimi“, – sako jie, tarsi vien tik ši mintis galėtų mus palaikyti, kai gyvenime viskas susiklosto prieš mus. Tačiau atėjus išsekimui, abejonės ir nesaugumo jausmas paprastai ima viršų ir išsklaido šį trapų tikėjimą.

Yra ir kitas tikėjimas, gimstantis iš atsparumo. Jis atsiranda, kai įveiki skausmą, nuovargį, racionalumą ir ignoruoja nuolatinę pagundą pasiduoti, tada pasieki energijos šaltinį, apie kurio egzistavimą nė neįtarei. Šaltinį, kuris pašalina visas abejones, priverčia tave patikėti savo jėgomis ir tuo, kad galiausiai nugalėsi, jei tik eisi pirmyn. Tai yra toks tikėjimo lygis, kuris gali paneigti mokslininkų lūkesčius ir pakeisti viską. Tai nėra emocija, kuria galima dalytis, ar intelektualiai sąvoka, ir niekas kitas negali to tikėjimo tau suteikti. Jis turi kilti iš vidaus.

Kai pasiklysti jūroje ir niekas neatskuba tavęs gelbėti, lieka tik dvi galimybės. Arba plauksi iš visų jėgų ir sugalvosi, kaip

išsilaikyti tiek, kiek reikės, arba neišvengiamai nuskęsi. Gimiau su širdies defektais ir pjautuvo formos ląstelių anemija, o vaikystėje kentėjau nuolatinį stresą ir turėjau mokymosi sunkumų. Turėjau labai mažai galimybių, bet sulaukęs dvidešimt ketverių supratau, kad man gresia pavojus iššvaistyti savo gyvenimą.

Daugelis žmonių klysta manydami, kad mano pasiekimai yra nulemti mano potencialo. Mano pasiekimai nėra lygiavertiniai mano potencialui. Tas nedidelis potencialas, kurį turėjau, buvo paslėptas taip giliai, kad dauguma žmonių jo niekada nebūtų atradę. Aš ne tik atradau, bet ir išmokau jį išnaudoti iki galo.

Žinojau, kad mano istorija gali apimti kur kas daugiau nei tie griuvėsiai, kuriuos mačiau aplink save, ir kad atėjo laikas nuspręsti, ar turiu jėgų stengtis tiek, kiek reikės, kad tapčiau savarankiškesniu žmogumi. Kovoju su abejonėmis ir nesaugumu. Kiekvieną dieną norėjau pasiduoti, bet galiausiai tikėjimas paėmė viršų. Tikėjau, kad galiu augti, ir tas tikėjimas suteikė man jėgų bei ryžto nepasiduoti susidūrus su iššūkiais daugiau nei du dešimtmečius. Dažniausiai skelbdavau sau iššūkį norėdamas pamatyti, kiek toli galiu nueiti ir kiek dar skyrių galiu pridėti prie savo istorijos. Vis dar ieškau naujų teritorijų, vis dar smalsu, kiek aukštai nuo dugno galiu pakilti.

Daugelis žmonių jaučia, kad jų gyvenime kažko trūksta – kažko, ko negalima nusipirkti už pinigų, – ir todėl jie jaučiasi nelaimingi. Jie bando užpildyti tą tuštumą materialiais daiktais, kuriuos gali matyti, jausti ir liesti. Tačiau tas tuštumos jausmas neišnyksta. Jis šiek tiek susilpnėja, kol viskas vėl nurimsta. Tada vėl sugrįžta tas pažįstamas vidinis nerimas, primenantis jiems, kad gyvenimas, kurį jie gyvena, nėra visapusiška jų esybės ar to, kuo jie galėtų tapti, išraiška.

Deja, daugelis žmonių nėra pakankamai pasiryžę imtis kokių nors veiksmų. Kai esate įstrigę prieštaringų jausmų ir kitų žmonių nuomonių gniaužtuose, neįmanoma pasikliauti savo

įsitikinimais ir nuo to noro tobulėti lengva nutolti. Gali būti, kad nepaprastai norisi patirti kažką kitokio, būti kitur arba tapti kitu žmogumi, bet kai atsiranda menkiausias pasipriešinimas, išbandantis jūsų ryžtą, vėl tampate tuo pačiu nepatenkin-tu žmogumi, koks buvote anksčiau. Vis dar trokštate būti nauju žmogumi, bet vis dar esate įstrigęs jūsų netenkinančiame *status quo*. Ir toli gražu nesate vienintelis toks.

Socialiniai tinklai sustiprino ir išplatino šį nepasitenkinimo virusą, todėl pasaulis dabar pilnas traumuo-tų žmonių, besimė-gaujančių tuščiais malonumais ir besivaikančių greitos dopa-mino dozės, už kurios neslypi jokia esmė. Užuo-t sutelkę dėmesį į tobulėjimą, milijonai protų užsikrėtė stygiaus jausmu, dėl ku-rio jie jaučiasi dar menkesni. Jų vidinis dialogas tampa vis tok-siškesnis, šių silpnavalių, į aukos vaidmenį įsijautusių žmonių gretos vis auga.

Keista, kad mes abejojame tiek daug dalykų, susijusių su mūsų gyvenimu. Mąstome, kaip būtų, jei atrodytume kitaip, turėtume geresnę startinę poziciją arba kartais gautume po-stūmį. Labai nedaug žmonių abejoja savo iškreiptu mąstymu. Užtat jie kaupia įžeidimus, dramas ir problemas, kol prisipildo senų nuoskaudų ir pavydo, kurie virsta kliūtimis, trukdančio-mis jiems tapti geriausia savo pačių versija.

Visame pasaulyje šimtai milijonų žmonių renkasi gyventi būtent taip. Tačiau yra ir kitas mąstymo būdas, ir kitas gyveni-mo būdas. Jis man padėjo kontroliuoti savo gyvenimą. Jis leido man pašalinti visas kliūtis savo kelyje, kol mano augimo po-tencialas tapo beveik beribis. Mane vis dar persekioja šešėliai, bet savo demonus išmainiau į angelus, ir dabar tai yra gerieji šešėliai. Mane persekioja mano ateities tikslai, o ne praeities ne-sėkmės. Mane persekioja tai, kuo aš dar galiu tapti. Mane per-sekioja mano nuolatinis troškimas tobulėti.

Darbas dažnai yra toks pat varginantis ir nedėkingas, kaip ir anksčiau, ir nors esu išstobulinęs metodus bei įgūdžius, kurie

gali padėti šioje kelionėje, šiame procese nėra jokių konkrečių principų, valandų ar žingsnių skaičiaus. Svarbiausia – nuolatinės pastangos, mokymasis ir prisitaikymas, o tai reikalauja tvirtos drausmės ir tikėjimo. Tai labiau primena neviltį. Matote, aš esu ta laboratorinė žiurkė, kuri atsisakė mirti! Ir aš čia tam, kad parodyčiau jums, kaip išsigelbėti iš pragaro.

Dauguma teorijų apie veiklą ir galimybes gimsta sterilių laboratorijų kontroliuojamoje aplinkoje ir sklinda universitetų auditorijose. Tik aš nesu teoretikas. Aš esu praktikas. Panašiai kaip didis Stephenas Hawkingas tyrinėjo visatos tamsiąją materiją, aš su didžiule aistra tyrinėju proto tamsiąją materiją – visą mūsų neišnaudotą energiją, gebėjimus ir galią. Mano filosofija buvo išbandyta ir patvirtinta mano paties „Proto laboratorijoje“ per visus tuos siūlymus užsikrušti, nesėkmes ir žygdarbius, kurie formavo mano gyvenimą realiaame pasaulyje.

Po kiekvieno skyriaus rasite pratybas (*evolution*). Kariuomenėje *evolution* – tai pratybos, užduotys arba treniruotės, skirtos įgūdžiams tobulinti. Šioje knygoje tai skaudžios tiesos, su kuriomis turėtume susidurti visi, bei filosofijos ir strategijos, kurias galite panaudoti, kad įveiktumėte viską, kas stovi jūsų kelyje, ir pasiektumėte sėkmę gyvenime.

Kaip sakiau, tai tikrai nėra saviugdosa knyga. Tai jūsų smegenų treniruočių stovykla. Tai knyga, skirta atsakyti į klausimą: „Ką, po velnių, aš darau su savo gyvenimu?“ Tai signalas, kurio nenorite išgirsti, ir tikriausiai net nežinojote, kad jums jo reikia.

Kelkis, šunsnuki. Dirbkime!

1 SKYRIUS

Maksimaliai išnaudokite savo potencialą

SĖDĖJAU TARP TŪKSTANČIŲ KARO VETERANŲ PERPILDYTAME Kanzas Sityje esančiame konferencijų centre, kur vyko 2018 m. Užsienio karų veteranų (*Veterans of Foreign Wars*, VFW) nacionalinis suvažiavimas. Buvau ne tik aktyvus narys, buvau jų svečias. Mane atskraidino čia, kad įteiktų prestižinį VFW Amerikietiško apdovanojimą (*Americanism Award*) – kasmetinį apdovanojimą tiems, kurie yra atsidavę tarnybai, patriotiškai, siekia tobulinti Amerikos visuomenę ir padeda kitiems veteranams. Garsiausias ankstesnis šio apdovanojimo laureatas buvo vienas iš mano didvyrių senatorius Johnas McCainas: per Vietnamo karą jis penkerius su puse metų išgyveno kaip karo belaisvis. Aš visada žavėjausi jo tuomet parodyta drąsa, be to, visą savo viešą gyvenimą jis ir toliau buvo pavyzdys, kaip, mano nuomone, vyrai turėtų įveikti sunkumus. Dabar mano vardui buvo lemta atsidurti šalia jo.

Netrukus man turėjo būti suteikta didžiausia garbė mano gyvenime. Turėjau būti velniškai išdidus, o ne jaustis tarsi sutrikęs apsišikėlis. Daugiau nei valandą sėdėjau salėje tarp savo mamos

Jackie'ės ir dėdės Johno Gardnerio. Turėjau daug laiko apmąstyti šio momento reikšmę, bet galvojau tik apie priežastis, kodėl manęs čia neturėtų būti. Kad niekas neturėtų žinoti Davido Goggins vardo, tuo labiau mane minėti viename sakinyje su senatoriumi McCainu. Ne todėl, kad nenusipelniau tos vietos, o todėl, kad gyvenimo aplinkybės niekada neturėjo manęs čia atvesti.

Žinoma, dabar aš esu laimėtojas, nors gimiau pralaimėtoju. Pasaulyje yra daug tokių, kurie gimė pralaimėtojais. Kiekvieną dieną skurstančioms ar nedarnioms šeimoms gimsta kūdikių, kaip teko gimti ir man. Vieni netenka tėvų dėl nelaimingų atsitikimų. Kiti patiria prievartą ir nepriežiūrą. Daugelis iš mūsų gimsta su negalia – vieni su fizine, kiti su psichine ar emocine.

Tarsi kiekvienam žmogui būtų išduota asmeninė pinjata* vien už tai, kad jis gimė. Niekas iš anksto nežino, kas yra jo pinjatoje, – kad ir kas ten būtų, tai vienaip ar kitaip nulemia žmogaus likimą. Kai kurie iš mūsų tą sušiktą daiktą sudaužo ir iš jo iškrinta smagių dalykų. Taip pasiseka tiems, kurių gyvenimas yra palyginti lengvas – bent jau iš pradžių. Kai kurios pinjatos yra tuščios kaip išdžiūvęs šulinys. Kitos būna dar blogesnės nei tuščios. Jos pilnos košmarų, kurie ima persekioti vos pirmą kartą įkvėpusį kūdikį. Taip buvo man. Aš gimiau apsuptas siaubo.

Kalbėtojai paeiliui ėjo prie mikrofono, o aš buvau nugrimzdęs į savo paties tamsius it urvas prisiminimus, iš naujo išgyvendamas nesuskaičiuojamus smūgius, kuriuos tėvas sudavė mamai, broliui ir man. Mačiau, kaip mes pabėgome į Braziliją Indianos valstijoje, kur apsigyvenome vos už penkiolikos kilometrų nuo aktyvaus Kukluksklano skyriaus. Ir spėkite, į kokią mokyklą tie šunsnukiai leido savo vaikus? Prisiminiau nuolatinį kai kurių savo bendraklasių rasistinių grasinimų srautą ir kaip aš sukčiaudamas baigiau mokyklą, kurioje nieko neišmokau.

* Isp. *piñata* – „staigmenų puodynė“, per šventės sudaužomas tuščiaaviduris žaislas arba puodynė su smulkiais žaisliukais ar saldainiais viduje (čia ir toliau pateiktos vertėjo pastabos).

Atsiminiau mamos sužadėtinį Wilmoth'ą – žmogų, kuris galėjo tapti man tėvu, bet buvo nužudytas dar nespėjęs tapti patėviu. Prisiminiau savo pakartotinius bandymus išlaikyti Ginkluotųjų pajėgų profesinių gebėjimų testą (ASVAB), standartizuotą egzaminą, privalomą visiems karo tarnybos naujokams, siekiant įgyvendinti savo svajonę tapti parašiutininku gelbėtoju. Pagaliau išlaikęs tą bauginamą testą ir įstojęs į kariuomenę mečiau gelbėtojų mokymus, nes vandens pratybos tapo pernelyg sunkios. Tas šaunus sprendimas galiausiai lėmė, kad tapau 136 kg sveriančiu naktinėje pamainoje dirbančiu kenkėjų naikintoju „Ecolab“ bendrovėje, kur būdamas dvidešimt ketverių metų uždirbdavau 1000 dolerių per mėnesį.

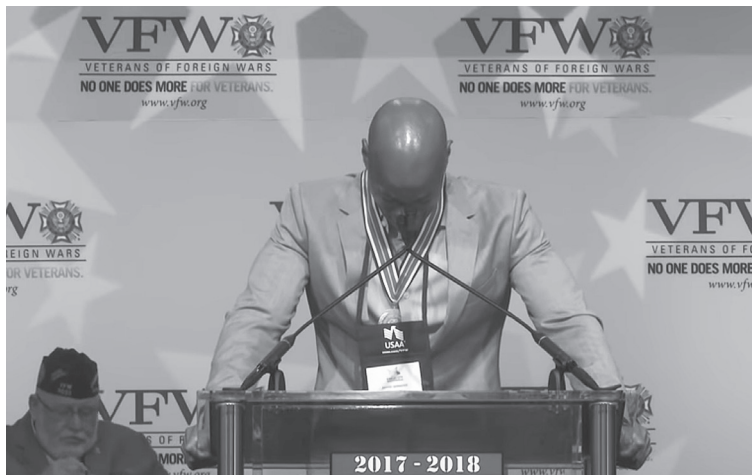
Tuo metu buvau tik savo paties šešėlis, neturėjau nei savigarbos, nei pasitikėjimo savimi. Mane vis dar persekiojo senieji demonai, kurie sekiojo nuo pat gimimo, man trūko visko, ko reikėjo, kad tapčiau žmogumi, koks norėjau būti.

Žinokite, aš apie visa tai mažiau ne tam, kad save nubausčiau. Naršiau po savo atminties klodus ieškodamas to katalizatoriaus – akimirkos, kuri vėl įžiebė liepsną ir pažadino manyje kažką pirmapradžio. Man reikėjo tiksliai prisiminti, kaip ir kada aš pakeičiau savo gyvenimo scenarijų ir sugebėjau susikurti garbingą bei tarnybai paskirtą gyvenimą, bet vis nieko neradau. Buvau taip giliai pasinėręs į savo mintis, kad net negirdėjau, kaip jie pasakė mano vardą. Būčiau visai nereagavęs, jei mama nebūtų bakstelėjusi ranka. Net dabar neprisimenu, kaip su ja užlipau laipteliais į sceną, nes vis dar sklandžiau tarp savo praeities ir mane gluminančios dabarties.

Girdėjau, kaip jie skaitė mano gyvenimo aprašymą, kuriame buvo išsamiai išdėstyta, kiek pinigų surinkau veteranų labui ir kokius tikslus pasiekiau per savo karjerą. Nespėjau nė susivokti, kaip jie man ant kaklo užkabino medalį, o publika atsistojo ir plojo. Tai buvo aiškiausias ženklas, kad šis „nevykėlis iš prigimties“ gimė iš naujo. Šis momentas paskatino mano metamorfozę.

Kai atėjo man eilė kalbėti prie mikrofono, žvelgiau į visus tuos nepažįstamus veidus. Į brolijos ir seserijos narius, kurių dalimi visada liksiu. Tai, kad šis pripažinimas atėjo būtent iš jų, buvo didžiausia garbė, tik aš nežinojau, kaip jiems padėkoti. Tuo metu buvau paklausęs viešasis kalbėtojas, jaučiausi patogiausiai tiek prieš didelę, tiek prieš mažą auditoriją. Įskaitant mano darbą karo tarnybos verbuotoju, buvau profesionalus viešasis kalbėtojas jau daugiau nei dešimtmetį. Retai kada jausdavau nerimą, bet tą vasaros dieną Kanzas Sityje jaudinausi kaip niekad, o mintys vis dar skendėjo rūke. Bandžiau atsikratyti to jausmo ir pradėjau nuo padėkos savo seneliui seržantui Jackui.

„Senelis, jei dabar matytų mane čia, būtų laimingiausias žmogus pasaulyje, – pasakiau. Užsikirtau, sustojau, giliai įkvėpiaiu, kad susitvardyčiau, ir vėl pradėjau: – Norėčiau padėkoti savo mamai, kuri... – Atsisukau į mamą, ir kai mūsų žvilgsniai susitiko, mane persmelkė suvokimas tos akimirkos, kuri visam laikui pakeitė mano gyvenimą, o to jėga buvo pribloškianti. – Norėčiau padėkoti savo mamai, kuri...“

Pagaliau supratau, buvau priblokštas minties, kiek pastangų reikėjo, kad čia patekčiau.

Mano balsas vėl užsikirto. Aš nebegalėjau sulaikyti ašarų. Užsimerkiau ir pravirkau. Tai buvo tarsi sapnas, trunkantis vos kelias sekundes, bet tada atrodė, kad tęsiasi valandų valandas, laikas ištišo, o vaizdai iš lemtingiausio mano gyvenimo posūkio – paskutinio karto, kai mačiau savo tėvą, – užvaldė mano mintis. Jei nebūčiau tada išvykęs, jūs niekada nebūtumėte apie mane išgirdę.

Man buvo dvidešimt ketveri, kai supratau, kad viduje esu sugniuždytas. kažkas mano sieloje buvo apmirę, ir tas stingulys, tas gilių jausmų trūkumas lėmė tai, kuo tapo mano gyvenimas. Būtent todėl, kai tik pasidarydavo sunku, aš nustodavau siekti savo tikslų, savo didžiausių svajonių. Pasidavimas buvo tik dar vienas bandymas ieškoti lengvesnio kelio. Tai man niekada pernelyg nerūpėjo, nes kai esi atbukęs, negali suvokti, kas vyksta su tavimi arba tavo viduje. Aš dar nežinojau proto galios, todėl nutukau ir įsidarbinau tarakonų naikintoju restoranuose.

Žinoma, turėjau pasiteisinimų. Mano atbukimas buvo išgyvenimo mechanizmas. Jį savo smūgiais man įdiegė tėvas. Sulaukęs septynerių metų jau buvau igijęs karo belaisvio mentalitetą. Stingulys buvo būdas, leisdavęs ištvirti mušimus ir išlaikyti bent šiek tiek savigarbos. Net ir po to, kai su mama pabėgome, mane toliau persekiojo tragedijos ir nesėkmės, o abejingumas buvo būdas susitaikyti su tuo, kad pažinau tik pralaimėjimus.

Kai gimsti nevykėliu, tavo tikslas – išgyventi, o ne klestėti. Išmoksti meluoti, apgaudinėti, daryti viską, kas reikalinga, kad pritaptum. Galbūt išgyvensi, bet tai bus vargana egzistencija. Lygiai kaip tarakonai, kuriuos turėjau naikinti, tu išropoji iš šešėlių, kad pastvertum būtiniausius dalykus, drauge bet kokia kaina slėpdamas savo tikrąjį „aš“. Gimę nevykėliai yra tarsi tarakonai. Mes darome tai, kas būtina, bet dėl tokio požiūrio charakteris dažnai įgauna bjaurių trūkumų.

Be abejo, turėjau jų. Buvau bailys, melagis, storas, tingus šunsnukis, giliai paniręs į depresiją. Jaučiau, kaip po truputį byru. Pavargęs ir nusivylęs, kandus ir piktas nebegalėjau daugiau kęsti savo apgailėtino gyvenimo. Jei nepasikeisiu, ir nepasikeisiu greitai, žinojau, kad mirsiu kaip nevykėlis arba bus dar blogiau. Galbūt baigsiu kaip mano tėvas, sukčius, kurio smurto protrūkį galėjo išprovokuoti bet koks menkniekis. Mane apėmė neviltis, ir aš ieškojau kokio nors psichologinio atsparos taško, kuris neleistų man galutinai pasiduoti. Pavyko sugalvoti vienintelį dalyką – grįžti į tą namą Rojaus kelyje, kuris vis dar mane persekiojo. Turėjau nuvykti į Bafalą Niujorko valstijoje ir pažvelgti tėvui į akis. Nes kai gyveni pragare, vienintelis būdas iš ten ištrūkti yra susidurti su pačiu Velniu.

Tikėjausi rasti atsakymus, kurie padėtų man pakeisti savo gyvenimą. Bent jau taip sau sakiau, kai iš Indianos įvažiavau į Ohajo valstiją ir pasukau į šiaurės rytus. Savo tėvo nebuvau matęs dvylika metų. Tai buvo mano sprendimas nutraukti su juo santykius. Tuo metu teismų sistema leido vaikams priimti tokius sprendimus sulaukus dvylikos metų. Aš taip nusprendžiau daugiausia iš pagarbos ir lojalumo savo mamai. Tėvas nustojo mus mušti, kai išvykome iš Bafalo, bet manęs niekada neapleisdavo mintys apie tai, ką mama turėjo per jį iškęsti. Vis dėlto bėgant metams aš ėmiau abejoti tuo sprendimu ir pradėjau klausti savęs, ar mano prisiminimai, istorijos, kurias pasakodavau sau, yra tikros.

Ilgoje kelionėje aš nesiklausiau muzikos. Girdėjau tik galvoje tarpusavyje besivaržančius balsus. Pirmasis balsas priėmė mane tokį, koks esu.